

Dobrá zpráva pro tebe od Gabriely

Od mládí jsem byla přesvědčená, že existuje něco mezi nebem a zemí, že příroda, lidé, zvířata, naše planeta a celý nekonečný vesmír je tak geniálně vytvořen, že to nemůže být jen dílo pouhé náhody. Stačí se jen zamyslet nad složitostí lidského mozku, nad zázrakem zrození, nad nádhrou květiny. Kamkoli jsem se podívala, vše mne utvrzovalo v tom, že vše vzniklo na základě geniálního plánu něčeho nebo někoho mnohem a mnohem inteligentnějšího, než jsme my lidé.

Později jsem začala ve svém životě něco postrádat. Měla jsem problémy s nízkým sebevědomím a sebehodnocením. Podceňovala jsem se, byla jsem nejistá ve vztazích. Řešila jsem to pomocí různých kurzů a knih o úspěchu, sebelásce a podobných tématech. Přes kurz Alfa, kde jsme se učili pracovat tzv. Silvovou metodou (mentální práce v hladinách „alfa“) a kde jsme absolvovali přechod přes žhavé uhlíky, jsem se dostala na kurz Reiki (práce a léčení vesmírnou energií). Každý účastník byl iniciačním obřadem zasvěcen do Reiki a od té chvíle jsem přiložením rukou na nemocného nebo na dálku mohla předávat energii Reiki. Opravdu to fungovalo, někdy víc někdy méně. Měla jsem víc a víc pocit, že jsem předurčená k pomoci druhým, připadala jsem si trochu jako polobůh. Vědomí, že mám dar pomáhat jiným, mně zároveň přinášelo pocit viny, že pomáhám nedostatečně, že nemohu pomoci všem, že je mojí povinností dělat Reiki.

Přes všechny tyto zvláštní objevené schopnosti jsem byla stále nespokojená, stále jsem cosi hledala. Mezitím jsem se vdala, založila rodinu a stali jsme se s manželem náhradními rodiči. Tato nová životní role s sebou přinesla spoustu problémů. Prožívala jsem dlouhodobě náročné období. Přidaly se pochybnosti, zda opravdu zvládneme vychovávat šest dětí, pronásledovaly mne obavy o budoucnost celé rodiny, propadala jsem pocitu bezmoci. Připadalo mi, že život nemá žádný smysl a ačkoli se snažím o dobré věci, nedotahuji nic do konce a má snaha vychází vniveč.

V té době jsem si uvědomila, že nejdůležitější pro člověka i pro mě konkrétně není zdraví či sebevědomí, neustálé sebezdokonalování nebo úspěšná kariéra, ale harmonie. Ještě lépe to vystihuje slovo „pokoj“. Mít pokoj sama v sobě, se sebou, s druhými. Pokud získám pokoj, zvládnou i nemoc či náročné životní období. Potom zvládnou všechno.

Jako náhradní rodiče jsme pořádali setkání s ostatními pěstouny a tak jsme se seznámili kolem roku 2003 s manžely Zajíčkovými - křesťany z Jednoty bratrské z Mladé Boleslavi. Slávek Zajíček se netajil tím, že je kazatelem. Jejich víru jsem přijala s tolerancí sobě vlastní, ale do hloubky jsem se o křesťanství nezajímala. Měli jsme ovšem hodně společného, protože jsem se i já považovala za věřící. Popravdě jsem ale o křesťanství nevěděla téměř nic. Sotva jsem dokázala domyslet pravý význam Velikonoc či Vánoc. Ježíše jsem považovala za legendu, pochybovala jsem, zda vůbec někdo takový žil. O jeho životě a poselství jsem neměla ponětí.

Po letech přátelství nás Zajíčkovi pozvali i na sborovou dovolenou, kam jezdí křesťanské rodiny z církve, ale i jejich přátelé mimo ni. O církvi jsem měla zkreslené představy. Představovala jsem si staré, u oltáře se modlící babičky nebo pár náboženských fanatiků, kteří žijí život svázaný pravidly a nařízením. Jaké bylo moje překvapení, když jsem na dovolené sboru Jednoty bratrské poznala převážně mladé lidi a rodiny s dětmi. Navíc jsme s manželem zjistili, že nám jsou blízcí svými názory a pohledem na život: za základ považovali rodinu, mnoho z nich mělo tři a více dětí a prožívali podobné starosti těm našim. Rozhodně ale prioritně neřešili kariéru nebo v jakém jezdí autě, spíše se radovali z toho, co mají. Za dva roky jsme opět jeli na dovolenou se „sborem“ a to už se těšily i naše děti na nové kamarády. Moc se mi líbily společné výlety, večerní zábavné programy, besedy o rodičovství, které si zajišťovaly rodiny samy mezi sebou. Součástí byly i malé ranní bohoslužby, nebo spíš chvály, kde se četlo z Bible a zpívaly se křesťanské písně. Ty mě ostatně oslovily už na první dovolené, jednu jsem si zapamatovala a zpívala jsem si její úryvky: „*Ježíši, jen Tvoje jsem. Můj život každý den je strom, co roste, zvon, co zvoní, olej, co voní. Můj život každý den je dům, co na skále stojí, mám slovo života, co rány hojí... Voda živá ve mně tryská, nevysychá Tvůj pramen...*“ Těšila jsem se na ranní chvály, na krásné písničky.

V té době jsem prožívala, jak jsem už zmínila výše, náročné období s výchovou dětí a opravdu jsem toužila najít pokoj pro svou duši. Protože během chval byl prostor i pro modlitby, vmáčkla jsem se do koutku, abych nevyčnivala a nenarušovala svou přítomností další křesťany, zavřela jsem oči a vnímala, jak se kolem modlí. Přišlo mi na mysl, poprosit.:

„Pane Bože, jestli skutečně existuješ, dej mi prosím pokoj, harmonii pro mou duši. To je nejdůležitější, moc bych jej potřebovala....“

V tu chvíli jsem prožila vlnu emocí, chtělo se mi brečet a později jsem si uvědomila, že mám uvnitř příjemný a do té doby nepoznaný pokoj a radost.

Po týdnů báječné dovolené jsme jeli domů a cestou jsme zastavili na červené. Pohlédla jsem z bočního okénka a přímo proti mně stál kříž s postavou ukřižovaného Krista. V tu chvíli jsem si uvědomila, že tento muž skutečně žil, byl Božím synem, zemřel nevinný za naše viny a je vzkříšen. Nevím, jak se ta informace do mé mysli dostala, ale od té doby je to pro mne takový fakt, jako že tráva je zelená. Považuji to za zázrak - z nevěřícího člověka, resp. z „nekřesťana“, který ani pořádně nevěděl, kdo je Ježíš, jsem se jedním okamžikem stala přesvědčeným křesťanem, aniž bych absolvovala nějakou biblickou průpravu.

Od té doby (od srpna 2009) vím, že mě Bůh miluje, jako otec miluje své dítě, a v Ježíši mám svého zachránce, spasitele a nejlepšího přítele.

V minulosti jsem často prožívala strachy o děti, o jejich život, měla jsem strach ze tmy, ze smrti. Prosila jsem v modlitbě Ježíše o pomoc a od té doby mě ten iracionální strach opustil. Je to skvělé. Díky poznání víry jsem se zbavila nejen strachu o děti, strachu ze tmy, ze zlých lidí, obav o budoucnost, o své zdraví, ale začala jsem i více milovat sebe i druhé, přestala jsem závidět, přestaly mne pronásledovat zlé myšlenky. Prožila jsem odpuštění mých chyb a provinění a velmi se mi ulevilo. Díky modlitbám jsem se zbavila i nezdravé závislosti na metodě Reiki, kdy mne často pronásledoval pocit viny, že pomáhám málo, a že je mou povinností stále tuto metodu používat. Dnes už vím, že Reiki není metoda od Boha, jak jsem se domnívala a že je velmi nebezpečné zasvětit se či otevřít se něčemu, co pořádně neznáme.

Bůh nás zná víc než kdo jiný a i když vidí až na dno naší duše a přesto nás miluje. Díky Němu se mi změnily priority – netoužím se zviditelňovat, netoužím po ocenění, nemám potřebu si dokazovat, jak jsem dobrá, tak jako kdysi. Pořád chybuji, mám co měnit, ale s Ježíšem mám naději i jistotu, že mne v tom nenechá. V životě jsem některých věcí litovala. Nejvíce ale lituji, že jsem Ježíše nepoznala dřív. Na druhou stranu jsem moc vděčná, že díky Ježíši mohu přistupovat k Bohu a naslouchat mu jako nejlepšímu příteli.

Gábina